

heerschappij van geen plan of doel meer te rekenen. Van uit het nietigst organisme ontwikkelt het rijkste organisme zich van zelf. Er is in de individualisatiën telkens *iets* nieuws, en dat iets versterkt zich door aanpassing. Dat iets heeft een *nut*. Door de werking van dat *nut* houdt het stand, waar anderen ondergaan, en het verrijkt zich waar anderen verarmen. En die verrijking gaat van geslacht op geslacht door. Er heerscht summatie, er is accumulatie, en door die accumulatie van voordeelige eigenschappen, die in den struggle for life de overwinning verpanden, is heel het wondere samenstel van de organische rijken opgebouwd. Een stelsel even aangrijpend als doorzichtig. En niets is dan ook lichter te verstaan, dan de ongelooflijk snelle ingang dien dat stelsel als met een *veni, vidi, vici* gevonden heeft. Voor een wetenschappelijke wereld, die door haar gemis aan geloof alle weelde der eenheid in detail-verbrokkeling had zien ondergaan, en die toch het heimwee naar eenheid in het hart bleef dragen, was metterdaad Darwin's vondst, zoo niet het *Heurêka*, dat redding bracht, dan toch de *Fata Morgana* die verrukte.

Bovendien, het valt niet te ontkennen, dat geheel een reeks van verschijnselen, waar men dusver of niet op lette of geen weg mede wist, zich in den ketting van dit stelsel als van zelf inschakelde. Met name in Frankrijk is de dusgenaamde *Appendicite*, een pathologische aandoening in het verlengstuk van den blinden darm, thans aan de orde van den dag, en trekt aller aandacht. Immers aan dit *appendix*, zoo zegt men, heeft de mensch niets, terwijl het bij vele niet-vleeschetende dieren een noodzakelijke rol vervult. Ons bedreigt het alleen met een ver van uitlokkende operatie. Hadden we het maar niet! Maar de Descendenz-theorie groeit er in. Het is, zoo zegt men, een nieuw welkom erfstuk van onze nog sprakeloze voorvaderen. Organen die buiten gebruik kwamen, zijn rudimentair overgebleven, en ook buiten dit *appendix* vindt ge zulke doelloos geworden lichaamsdeelen duidelijk aanwijsbaar bij mensch en dier. — Ook overigens sluit de morphologie zich met haar vergelijkende anatomische studiën hierbij aan. De overeenkomst toch van den menschelijken skeletbouw met dien